

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1060/2021
29.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића и Драгомира Милојевића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Драгомира Тодоровића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Вршцу ЗК.125/20 од 25.03.2021. године и Вишег суда у Панчеву КЖ1 83/21 од 21.06.2021. године, у седници већа одржаној дана 29.09.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Драгомира Тодоровића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Вршцу ЗК.125/20 од 25.03.2021. године и Вишег суда у Панчеву КЖ1 83/21 од 21.06.2021. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу ЗК.125/20 од 25.03.2021. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ и изречена му је условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци која се неће извршити уколико окривљени за време проверавања од 2 (две) године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Окривљеном је изречена мера безбедности забрана приближавања и комуникације са оштећеном ББ и то тако што му је забрањено приближавање оштећеној на удаљености од 100 метара и приступ у простор око места становања или места рада оштећене, а забрањена су му и даља узнемиравања оштећене и комуникација са оштећеном у року од 1 године по правноснажности пресуде.

Истом пресудом окривљени је обавезан да оштећеној ББ плати трошкове кривичног поступка у износу од 65.000,00 динара, те да суду плати паушал у износу од 5.000,00 динара, а све у року од 60 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Панчеву КЖ1 83/21 од 21.06.2021. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА – адвоката Драгомира Тодоровића и потврђена је пресуда Основног суда у Вршцу ЗК.125/20 од 25.03.2021. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Драгомир Тодоровић, због повреда закона из члана 15. став 2. и 4, члана 131. и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, те због повреде одредбе члана 32. став 1. Устава Републике Србије, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће обуставити кривични поступак према окривљеном односно окривљеног ослободити одговорности за кривично дело које му је стављено на терет или да у целости укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, као и да одложи извршење правноснажне пресуде до доношења одлуке по поднетом захтеву.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док су у осталом делу испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП).

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да је суд као доказ незаконито извео решење Основног суда у Вршцу НП.71/20 од 30.04.2020. године које нема доказну снагу у смислу утврђивања одлучних чињеница и кривице окривљеног, из разлога јер се доноси без саслушања странака и сведока и представља само меру која се по закону изриче лицу против кога је поднета кривична пријава.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Наиме, одредбом члана 112. став 26. КЗ је прописано да се исправом сматра сваки предмет који је подобан или одређен да служи као доказ какве чињенице која има значај за правне односе, као и рачунарски податак.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 26) ЗКП је прописано да је „исправа“ сваки предмет или рачунарски податак који је подобан или одређен да служи као доказ чињенице која се утврђује у поступку (члан 83. став 1. и 2.).

Одредбом члана 138. став 1. ЗКП је прописано да се доказивање исправом врши читањем, гледањем, слушањем или увидом у садржај исправе на други начин.

Одредбом члана 139. став 1. ЗКП је прописано да исправу по службеној дужности или на предлог странака прибавља орган поступка или подносе странке, по правилу, у оригиналу.

Имајући у виду цитиране законске одредбе члана 112. став 26. КЗ и члана 2. став 1. тачка 26) ЗКП, којима је ближе одређен појам исправе, те да решење Основног суда у Вршцу НП.71/20 од 30.04.2020. године сходно одредбама члана 112. став 26. КЗ и члана 2. став 1. тачка 26) ЗКП представља исправу коју је у прописаном облику издао надлежни државни орган у границама своје надлежности по одредбама Закона о спречавању насиља у породици, то се наведено решење као такво може користити, односно извести као доказ у кривичном поступку, с тим што је потпуно друго и одвојено питање оцене тог доказа од стране суда.

Даље, из списка предмета и то записника о главном претресу од 25.03.2021. године произилази да је првостепени суд овај доказ извео читањем истог, а што је сходно одредби члана 138. став 1. ЗКП предвиђено као један од начина на који се врши доказивање исправом, при чему је овај доказ прибављен тако што га је Основни јавни тужилац у Вршцу поднео суду уз оптужни предлог КТ.бр.331/20 од 29.05.2020. године, а што је сходно одредби члана 139. став 1. ЗКП један од начина на који се прибавља исправа.

Дакле, имајући у виду да наведено решење Основног суда у Вршцу НП.71/20 од 30.04.2020. године представља законит доказ и по начину прибављања и по својој садржини и да се на истоме може заснивати пресуда, то се стога као неосновани оцењују наводи захтева браниоца окривљеног којима се указује да је извођењем овог доказа суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен.

Наиме, одредбом члана 485. став 4. ЗКП ограничено је право окривљеног, дакле и његовог браниоца сходно одредби члана 71. тачка 5) ЗКП, на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда које су учињене у првостепеном поступку и поступку пред апелационим, односно другостепеним судом (члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП).

Бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости као разлог његовог подношења наводи повреду одредаба члана 15. став 2. и 4. ЗКП везано за терет доказивања степена урачунљивости окривљеног и за извођење доказа вештачењем од стране суда по службеној дужности. Поред тога, бранилац окривљеног указује и на повреду одредбе члана 131. ЗКП, истицањем да суд није одредио психијатријско вештачење окривљеног, иако се у конкретном случају појавила сумња да је његова урачунљивост искључена или смањена, пошто се окривљени критичном приликом налазио у тешком стању пијанства јер му је приликом алкотестирања у ПС ... измерена количина од 2,82 промила алкохола у крви. Осим тога, бранилац окривљеног у образложењу захтева истиче и да првостепени суд није дао разлоге на који начин је утврдио да је окривљени критичном приликом био способан за расуђивање, те због чега није одредио психијатријско вештачење окривљеног, док су нејасни разлози које је за наведено дао другостепени суд, а поред тога другостепени суд није ценио све жалбене наводе одбране, а што би по налажењу овога суда представљало битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Бранилац истиче и да је нижестепеним пресудама окривљеном повређено право на одбрану.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да се нижестепене пресуде побијају због повреда одредаба члана 15. став 2. и 4, члана 131. и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, те због повреде права на одбрану, а што не представља законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Такође, бранилац окривљеног у поднетом захтеву указује и да су нижестепени судови својим поступањем повредили право окривљеног на правично суђење зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се, према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слобода окривљеног или другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни касациони суд нашао да у погледу ове повреде захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног нема прописан садржај, па је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у овом делу захтев одбацио.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Драгомира Тодоровића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев браниоца окривљеног у односу на наведену повреду одбио као

неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић